

Välmeriterad hoj-åkare drog stor publik

Egentligen heter han Per-Olof, men han är mest känd som "Posa". Han har hur som helst fem VM-titlar i isracing och en rad andra titlar. Gelleråsbanan har en plats i hans mc-karriär dessutom. "Posa" Serenius drog nästan 100 åskådare när han gästade Karlskoga idrottsveteraner onsdagen 11 september.

"Posa" fyller 70 år nästa år, 2018, och karriären är slut. Han körde sin sista tävling i februari i år då en minnestävling med specialinbjudna förare avgjordes i Gävle.

Det är i Gävle han har jobbat hela sitt liv, som brandman. Det har han gjort vid sidan av sitt tävlande. Men han kommer från Hedemora ursprungligen och idag bor han utanför Falun.

-De senaste tio åren har jag bott mellan Falun och Borlänge.

Som så många andra unga män började "Posas" mc-intresse med chopperåkande, hojträffar, gatåkande, en back öl av och till samt allmänt trivsamt samvaro. Tävländet i diverse olika discipliner tog dock överhanden.

"Posa" tävlade i det mesta. Han tävlade på sandbanor, travbanor, körde enduro inte minst.

-Det var på den tiden enduro var riktigt slitigt. Jag körde Novemberkåsan och banan var djupare än de var långa på den tiden.

Han körde road racing med sidovagn också.

Licens på Gelleråsen

-Det var som sidovagnsförare jag körde upp för licensen på Gelleråsbanan i början av 70-talet. Jag minns att vi sov över på flaket till en pickup. Sidovagn slutade jag med efter en krasch i Røforsbacken. Burkslaven ville inte vara med längre efter det.

Något litet speedway i division 2 hann det också bli innan isracingen tog över helt och hållet efter debuttävlingen i Berlin. Resten är historia kan man säga.

-Isracingen är störst i Ryssland och jag har nog varit där 85 gånger. Kanske hade jag fått ut mer av de där resorna om jag kunnat ryska, men jag har upplevt mycket där borta.

Totalt gav karriären två individuella VM-guld – varav det andra som 54-åring - och tre i lag. Till det tre VM-silver.

-VM-gulden tog jag i Hamar 1995 och Inzell i Tyskland, det senare 2002. VM avgjordes i kanonväder den gången och jag avgjorde i helgens sista heat. Båda titlarna är roligt att ha vunnit.

2002 var ett bra år då han också vann lag-VM i Moskva.

Ryssarna fick pengar i förskott

-Då var det bankett redan på fredagen innan tävlingen och det skulle betalas ut 5.000 dollar extra utöver det vanliga priset. I det avgörande heatet tog vi 5-1 mot ryssarna och när det var dags för prisutdelning var det ingen som visste något om de där 5.000 dollarna. De var så säkra på att ryssarna skulle vinna så de pengarna hade de redan fått.

Under hela karriären jobbade ”Posa” som brandman i Gävle. Ett jobb där arbetsgivaren var välvilligt inställd till idrottande anställda.

-Det var mycket idrottsfolk inom brandkåren. När jag började fanns Henry Eriksson där bland andra. Han vann OS på 1500 m i London 1948. Och det fanns fler.

-Vi hade bra avtal med Gävle kommun och vi kunde vara lediga med full lön om vi tävlade. I mitt fall blev det kanske litet långa resor. Det tog alltid tre dagar till Ryssland och tre dagar hem. Men det gick bra för det mesta.

Som brandman i Gävle fick han också vara med och släcka bränderna i den berömda julbocken. sätt men som klippare Revell ville filmen ha på ett annat sätt. Hon fick rätt och filmen blev en succé.

Tord Grip, väl känd i de här trakterna, har också varit föremål för Alandhs intresse, I Svensis skugga.

-Han är en genuint fin människa som tagit sig hela vägen från lilla Ytterhogdal till en av Sveriges finaste adresser, Floragatan på Östermalm.

Byggde och släckte bocken

-Den har jag släckt många gånger, men jag har också varit med om att bygga den. Brandkårens idrottsförening hade uppdraget att bygga bocken några år. Föreningen fick pengar för det. De var så någon gång att vi byggde bocken brann, vi släckte och sedan byggde vi upp den igen. Den idrottsföreningen hade ganska gott ställt.

”Posa” hade en uppsjö av historier att berätta beledsagade av ett rikt bildmaterial. Åhörarna fick också en gedigen sammanfattning av en resa ”Posa” gjorde från Sydkorea till Sverige via bland annat Vladivostok Bajkalsjön, Mongoliet, Ulan Bator, Aralsjön Moskva med mera. Denna resa gjorde han tillsammans med bland andra två andra berömda motorveteraner; Ove Fundin och ”Varg-Olle” Nygren.

-Det var en fantastisk resa där vi av och till tappade ”Varg-Olle”, men han var sagolik att ta sig fram på egen hand.

Förutom sina fem VM-guld och tre VM-silver blev ”Posa” Serenius svensk mästare 22 gånger och nordisk mästare åtta gånger.

Isracingen är ingen stor sport och även om han uppmärksammats i samband med sina VM-titlar blev han nog mest känd när han deltog i Svt:s ”Mästarnas mästare”.

Hundra stygn på 40 år

Han är trots allt relativt omärkt av sin farliga sport där motorcykelhjulen är försedda med ett antal 2,5 centimeter vassa dubbar. Isracing körs oftast på bandyisar vilket gör att banorna är kortare än i speedway.

Och det går fort över isen, 120-130 på rakorna och i kurvorna hänger cyklarna kvar i sina spår tack vare, eller på grund av, dubbarna. Men det är klart att det inte alltid går som planerat och det blir vurpor och skador av olika slag.

-Jag har litet bekymmer med vänsterhanden och jag har väl kanske sytt ett 100-tal stygn under 40 års karriär.

Ingvar Carlsson